



FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 2 - 9 august 2009

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0744/921.703

Sfântul Maslu

Marți, 4 august 2009, ora 18.00

SĂRBĂTOARE

Schimbarea la Față a Domnului Isus Cristos

Joi, 6 august 2009; ora 11.00 Sfânta Liturghie

„... i-a luat cu sine pe Petru, pe Ioan și pe Iacob și s-a urcat pe munte ca să se roage. Și, în timp ce se ruga, înfățișarea feței lui s-a schimbat, iar îmbrăcămintea lui a devenit albă, strălucitoare” (cf. Lc 9,28-29)

Ce s-a schimbat pe muntele Tabor? Cum s-a schimbat aspectul feței lui Isus? „În timp ce se ruga...” (Lc 9,29) În acest mister de lumină vom contempla, împreună cu Isus, misterul rugăciunii și al schimbării feței, pentru a înțelege și pentru a primi în profunzime iubirea lui Dumnezeu. Rugăciunea, fiind în mod esențial un dialog cu Dumnezeu, poate cu adevărat schimba aspectul feței noastre, adică aspectul vieții noastre...

Reflecția noastră cu privire la misterele mântuirii, la misterele iubirii divine adunate de către întreaga istorie creștină în minunata rugăciune a Sfântului Rozariu, se bazează pe pilda de viață veșnică oferită fiecăruia dintre noi de cel de al III-lea mister de lumină, în care se propune o meditație asupra Împărăției lui Dumnezeu și a chemării la convertire a omului.

Fiecare dintre noi ajunge la sine însuși numai prin întâlnirea cu un tu, cu tu-ul omului, dar și cu tu-ul lui Dumnezeu. Procesul întâlnirii este un mister și nu este ușor de prezentat. În întâlnirea cu Dumnezeu, profeții își găsesc calea și descoperă o nouă conștiință de sine. În întâlnirea cu Dumnezeu Tatăl, Isus însuși descoperă că este: „Fiul cel iubit”. Rugăciunea este și pentru noi locul descoperirii a profunde identității noastre.

În toată viața lui, Isus a vorbit cu Tatăl prin rugăciunea sa; făcând așa, a învățat să asculte inima Tatălui său și dorințele lui despre Isus și despre întreaga omenire. De multe ori în inima noastră se naște această întrebare profundă: ce anume trebuie să-i spun lui Dumnezeu din moment ce, oricum, el știe deja totul?

În mod firesc, Dumnezeu știe totul. Dumnezeu nici nu are nevoie de

rugăciunea mea. Eu însă am nevoie de rugăciune. Îmi este de ajutor faptul că mă pot adresa lui Dumnezeu comunicându-i necesitățile și sentimentele mele cele mai intime. Ne putem imagina ce ar fi dacă ne-am putea adresa doar oamenilor și nu lui Dumnezeu, începutul a toate.

În definitiv, ar fi imposibil să ne înțelegem pe noi înșine. De fapt, oamenii nu pot găsi răspunsuri la întrebările noastre ultime. Ne pot oferi puțină înțelegere și protecție, dar, în ceea ce privește sentimentele și nostalgiile noastre cele mai intime, ne lasă singuri. Nici un om nu poate da, de exemplu, un răspuns plauzibil întrebărilor ce privesc suferința și moartea, mai ales ale celor nevinovați. Dar nu trăim în împărăția absurdului; ne putem adresa lui Dumnezeu, originea întregului univers.

Ce trebuie, așadar, să-i spun lui Dumnezeu? Tot ceea ce mă frământă. Pot să-i descriu viața mea așa cum este ea în realitate. Lui Dumnezeu pot să-i povestesc despre întâlnirile cu alții, despre ceea ce mă preocupă în acest moment, despre probleme și dezamăgiri, despre bucurii și momente frumoase, despre temeri, preocupări și despre speranța mea. Rugăciunea nu trebuie să fie pioasă, ea trebuie să fie sinceră.

Dacă găsim curajul de a ne adresa și de a exprima în fața lui Dumnezeu ceea ce ne ascundem nouă înșine, atunci viața noastră devine mai profundă, mai intensă și mai luminoasă: „... iar îmbrăcămintea lui a devenit albă, strălucitoare” (cf. Lc 9,29). Plictiseala și mediocritatea dispar, iar noi devenim mai liberi. Inima începe să pulseze și simțim că existăm într-adevăr, că trăim. A trăi este frumos, dar poate în același timp și dureros. Apostolilor le-ar fi plăcut să rămână în rugăciune, adică în compania lui Isus, dar coborând de pe munte El le vorbește despre călătoria sa spre Ierusalim.

Nu este suficient să vorbim cu Dumnezeu, să avem experiențe luminoase ale iubirii Domnului, ci este necesar să împărtășim această iubire cu frații noștri. Pentru aceasta este nevoie de capacitate comunicativă, de umilință și de a ști să acceptăm și umiliri și înfrângeri. Pe muntele rugăciunii, unde este necesar să lăsăm siguranțele noastre, suntem chemați în fiecare zi să înțelegem cu ochii lui Dumnezeu istoria lumii și viața noastră. A dedica un timp rugăciunii pentru a-l asculta pe Dumnezeu în Cuvântul său înseamnă a-l iubi și a fi iubiți de El, înțelegând voința lui despre noi, ce de multe ori are căi pe care nu le înțelegem decât în perspectiva rugăciunii, acolo unde se poate schimba „aspectul feței noastre”. „Căci gândurile mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile mele, zice Domnul” (Is 55,8).

Pe muntele Tabor vom înțelege profunzimea drumului crucii și necesitatea ei. Pe muntele rugăciunii lucrurile vieții vor primi o lumină nouă. ...

Apostolul Petru, cel care a fost cu Isus pe muntele Tabor împreună cu Ioan și Iacob, ne spune cu mare încredere în planul lui Dumnezeu asupra lumii: „... aruncați asupra Lui toată îngrijorarea voastră, pentru că El însuși se îngrijește de voi” (cf. 1Pt 5,7).

sr. Francesca, Comunitatea Paulinelor din București